

Ἀγάπης κάμε το βωμό τ' ἀγγελικό της μνήμα,
 Νὰ μοιάζῃ ἡ γλάστρα τὸν ἀνθὸ καὶ τὸ κλουβὶ τ' ἀηδόνι . . .
 Σκórπα λουλούδια, σκórπιζε δροσιὰ στὸ μνηματάκι
 Καὶ κυπαρίσσι φύτεψε εἰς τὸ κυπαρισσάκι !

(Αὐγouστος 1894).

ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΠΑΡΑΣΧΟΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ ΦΙΦΗΣ ΜΕΡΚΟΥΡΗ

ΠΑΤΕΡΑ δύστυχε, δόλιχα μαννοῦλα,
 Πῶς τὴν ἐχάσατε τέτοια νυφοῦλα ;
 Καὶ σὰν 'πετοῦσε τρελλὰ κοντὰ τας
 Κι' ἐκελαϊδοῦσε 'στὰ γόνατά σας.
 Καὶ τότες ἦταν ἓνας ἀφρός,
 Μικρῆς Νερσίδας ἱσκιος 'λαφρός.

Καὶ σύ, πατέρα, καὶ σύ, μαννοῦλα,
 Τὴν ἐθαρροῦσες τῆς γῆς παιδοῦλα,
 Ὡς ποῦ σᾶς ἔφυγε μιὰ μαύρ' ἡμέρα
 Σὰν ἄσπρο σύννεφο μὲ τὸν ἀγέρα.

Παρακαλεῖτέ τὴν μονάχα τώρα
 Τὴν ἀγγελόμορφη τὴν ἀσπροφώρα,
 Κι' ἂν ὀλοζώντανη σὰν πρὶν ἐμπρός σας
 Μέσ' ἀπ' τὰ σάββανα δὲν ξαναβγῇ,
 Τὴν νύκτα νᾶρχεται μέσ' 'στ' ὄνειρό σας
 Καὶ νὰ τὴν χάνετε μὲ τὴν αὐγή.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΟΥΡΗΣ

ΗΛΙΟΓΕΝΝΗΤΗ

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ ΤΗΣ ΜΙΚΡΗΣ

ΦΙΦΗΣ ΜΕΡΚΟΥΡΗ

ΕΝΑ βχοσίλειμμα ἔλαμψεν ὀνειρεμένο ἐμπρός μου,
 Κ' εἶδα τὴν Ἡλιογέννητη, τὸ μάγεμμα τοῦ κόσμου.
 Δὲν ἦταν ῥήγισσας βλαστός, ταῖρι δὲν ἦταν Κράλη,
 Ἦταν μιὰ φρεσκογέννητη παιδοῦλα, ἓνα κοράλλι
 Ποῦ τῆς ἀγάπης πέλαγος τὰ σπλάγχχνα τῆς μητέρας
 Τ' ἀνάστησαν καὶ τόθρεφε τῆς γῆς αὐτῆς ὁ ἀέρας

Μάγιστροι καθαλάρηδες μὲ χρυσοχάλινα ἄτια
 Δέσποινα δὲν τὴν ἔφερναν στὰ μυθικὰ παλάτια.
 Τοῦ Βασιλιᾶ πῶχει λαοὺς καὶ θησαυροὺς καὶ κάστρα,
 Φορῶντας νύφης φόρεμα τὸν οὐρανὸ μὲ τᾶστρα.
 Τὴν Ἑλιογέννητη γυρτὴ στὸ φέρετρο τὴν εἶδα,
 Φευγᾶτο ἀεροφίλημα, σωμένη αὐγῆς βράνιδα.
 Πρὶν φτάσῃ ἀπ' τᾶπλερο κορμὶ νὰ φέξῃ πέρα ὡς πέρα
 Τῆς ὠμορφιᾶς ἡ θεία ψυχὴ σὰν ἄλλου κόσμου ἡμέρα,
 Ἀπ' τῶν γονέων τὲς ἀγκαλιὰς ὀλόανθη πρὶν φύγῃ,
 Ἐξαφνὸ χέρι ἀπλώνεται καὶ μέσα ἐκεῖ τὴν πνίγει!
 Τοῦ σκότους τοῦ παντοτεινοῦ καὶ τοῦ ἀγνωρίστου χέρι,
 Ποῦ ἐμπρός σου εἶν' ἄκακος ἀνθὸς τὸ φονικὸ μαχαῖρι.
 Νᾶχχης τοῦ νοῦ τὸ ἀνάθεμα, τοῦ ἀνθρώπου τὴν κατάρα!
 Δὲν εἶνε κι' ἄλλη πρὸ σκληρῇ, πρὸ ἀμίλητη τρομάρα
 Γιὰ κάθε τι στὰ Σύμπαντα, κι' ἀπ' τ' ἄστρο ὡς τὸ σκουληκι,
 Ἀπ' τὴν τρομάρα τῆς ζωῆς κι' ἀπ' τῆς ζωῆς τὴ φρίκη.
 Μόνο τὸ τίποτε, ἄπλαστο, ποῦ εἶν' ἔξω ἀπὸ τὸ Χρόνο
 Κι' ἀπὸ τὸν Τόπον ἔξω, αὐτὸ μακάριον εἶνε μόνο!

(1894)

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΤΡΕΛΛΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Η ΕΛΗΕΣ ΤΗΣ

Τὴν ὥρα ποῦ ζωγράφιζε τὰ φρύδια Σου, παρθένα,
 Ὁ ὀλοφάνταστος τεχνίτης,
 Τὰ μάτια Σου κλονίσανε τὴ γῆ μὲ σαΐτιές·
 Στὰ δάκτυλά του ἔτρεμε ἡ μαγικὴ του πένα
 Κι' ἀπὸ τὴν μαύρην τὴν βαφὴ της
 Στὰ μάγουλά Σου 'πέσανε δυὸ-τρεῖς σταλαγματιές.

(1894)

ΜΟΥ

ΠΑΠΑΡΟΥΝΕΣ

Πάνω πάνω κοκκινίζουν
 Παπαρούνες ἀνθισμέναις,
 Δίπλα ἄλλαις πρασινίζουν
 Μὲς τὴν κούνια τους κλεισμέναις,
 Καταγῆς ἄλλαις μαυρίζουν
 Πεταγμέναις, ξεραμμέναις...
 Τῆς ζωῆς μιὰ ζωγραφιά.

(1894)

ΑΓΙΣ ΘΕΟΣ